

שולמית קוריאנסקי: ובעיר דימדומים ארוכים

אדם הבוכה בלילה, רואה ואיננו זורע.
שעת החסד הזאת לא היתה.
מה יודעות אבנים מכל מעשהו
איי־היסמין־הפחל לקח ולא הביא.
אני והצמא שלי
הולך ונעשה קשה באהבה אחת
ומתרחף באהבה אחרת.
אבל בלילה סביב מים שכוחים מלב
פריחה בלתי אפשרית—צרוף עשה הרקיע
ראה, פלות הים. גם הן מועדות לכאב.
והיה זכרוני כל־כך מלא, אין לו מקום ללכת.
אבל מה היה לשקיעה שלא הביאה לערב זהב
צרוף עשה הרקיע—תנועה שאינה מברכת
ואותה השעה גן־החוף מתמעט
ובעיר דימדומים ארכים לחכות.
ועכשו המכות, ולא לערב זהב.
אני יודעת. מי שסובב על גבולו איננו שב.

אהובות במרחק

שוב פרומתאוס הולך להמציא אהובות במקרקק
עננים הולכים ובאים על משקבו.
סתו שלא עבר קורע אותו בלילות
המלך אסור בקר. המלך לא יבטר.
מקום שהסלע נוסל, שם עליו לגלות.

מי שהיה פרומתאוס לא יאהב
עננים אחרים הולכים ובאים
אותי הוא עושה לארץ גשם של פוקב.
פסת הזהר הזאת אין איש מבקש
ואני אינני יודעת לכלות באש.